

Je hebt van die dagen (2).

Zodra Bert Roelofs zich op de zuidpier van IJmuiden begeeft, barst de regen spontaan los en ontstaat er vanuit het niets een kolkend dikke mist. Toch lukt het hem, om dwars door het natuurgeweld heen, zo af en toe iets bijzonders te spotten.

Bert Roelofs

Medio september 2011 ging ik op een vrije dag en het klinkt onwaarschijnlijk, maar het was een stralende zomerse dag, met vogelmaatje Bertus weer naar IJmuiden. Het woei er echter zo hard en zo pal uit het westen dat de pier was afgesloten. Shit. Helemaal voor niets erheen gereden.

Zilvermeeuw

Gelukkig liepen er wel wat meeuwen langs de waterlijn, dus uit arren moede begonnen we de meeuwen maar te fotograferen. We hadden gehoopt op wat soorten steltlopers en misschien nog wat duikers, koeten of alken, maar dat konden we dus wel op onze in de loop der jaren ronder geworden buik schrijven. We liepen richting pier en zagen aan de voet ervan wat steenlopers juist boven de waterlijn naar voedsel zoeken, een redelijke troostprijs.

Steenloper

We besloten stil tussen de stenen te gaan zitten en af te wachten wat er op ons pad zou komen. Het was warm weer, dus dat was in elk geval geen straf. Na een half uurtje hadden we mooie plaatjes van de steenlopers en zomaar ineens liep er van alles op ons stukje strand. Juvenile bonte strandlopers kwamen soms zo nabij, dat ze niet meer te fotograferen waren; gewoon te dichtbij voor de scherpstelling van de camera's. Dan moesten we weer even wachten tot ze weer wat van ons af liepen.

Bonte strandloper

Compleet de omgekeerde wereld dus. Normaal gesproken zitten vogels doorgaans op te grote afstand en baal je als ze vervolgens alleen maar weer verder weg lopen. Een rosse grutto en een grote mantelmeeuw kwamen ook foerageren en poseren, naast drieteenstrandlopers.

Drieteenstrandloper

Na een tijdje werden we stijf van het stil zitten en besloten we een pannenkoek te gaan scoren in de meest noordelijk gelegen strandtent. Ik zeg dat met nadruk, want niet alleen hebben ze daar heerlijke pannenkoeken en is de bediening vriendelijk, ook krijg je bij navraag een vogellogboek aangereikt waarin je je waarnemingen kunt optekenen.

Goed gemutst liepen we weer terug naar de pier, maar de combinatie harde wind en opkomende vloed deden het strand steeds meer verdwijnen. Langs de voet van de duin bereikten we de pier, waar ons oog viel op een klein vogeltje boven op een steen. We kropen als volleerde jagers steeds dichterbij het beestje toe, eigenlijk niet goed wetend waar we nu eigenlijk naar stonden te kijken. Na een half uurtje zaten we op een paar meter afstand van wat we later determineerden als een juveniele visdief en schoten vele foto's.

Visdief

Om het beest niet te verstoren bliezen we de aftocht en keerden terug naar het strand.

Dwergstern

We merkten dat zich op de steeds mindere en smallere reepjes zand een almaar hogere concentratie van verschillende soorten sterns (grote, dwergstern en

visdief), strandlopers (kanoet, drieteenstrandloper, bonte en kleine) en meeuwen (zilver-, kok- en grote mantelmeeuw) verzamelde.

Ook de eerder gefotografeerde rosse grutto stond er rustig te slapen, met snavel en een poot tussen de veren. We konden ze rustig bewegend tot heel nabij benaderen. Wat een feest! Je kwam echt ogen te kort. Wat me nog nooit eerder overkwam, gebeurde nu wel; al mijn geheugenkaarten liepen vol. Gelukkig had Bertus nog een reservekaart van acht gigabytes voor me.

Kanoet

Ook wij werden door het wassende water steeds verder richting duinen gedreven, maar moesten toch voldoende afstand houden om nog adequate scherpstelling te hebben. Als gevolg hiervan werden vele foto's geschoten, terwijl we tot aan de enkels in het water stonden.

Rosse grutto

De laatste trip naar IJmuiden dreigde ook meteen weer te verzanden, want er kwam plotseling toch beduidend meer wind dan was voorzien en de pier was hierdoor weer afgesloten. Balen dus, want op het strand was er voor een vogelaar ook geen snars te beleven. Is het niet mogelijk om een deel van het Dineke Sluijters Vogelfonds te gebruiken om een virus te ontwikkelen, waarmee we kitesurfers en loslopende,

blaffende en springende honden inclusief baasjes naar de eeuwige jachtvelden kunnen laten verdwijnen. Als we dan toch bezig zijn ook maar meteen die vermaledijde strandzeilers. Sorry lezers, ik beseft dat ik nu wat doorschiet, trek het u niet persoonlijk aan als u behoort tot de genoemde groepen. Ook zonder deze 'plagen' was er op het strand niets te fotograferen, zonder een ernstig risico te lopen gezandstraald te worden, wat niet alleen fnuikend is voor de dure apparatuur. Wat te doen? De duinen rond het Kennemermeer in of toch maar even doorlopen naar het groene kleine vuurtorentje aan het begin van de pier? Twijfel, gewefel. Toch eerst maar naar het vuurtorentje. Daar barstte het los.

Drieteenmeeuw

Er vlogen verscheidene drieteen- en dwergmeeuwen, volwassen en eerste winter rond, een enkele kokmeeuw en wat storm- en zilvermeeuwen.

Oeverpieper

Een oeverpieper, voor mij een ware frustisoort door de eeuwige rusteloosheid en door het gegeven dat ze alleen maar hoorbaar lijken terwijl ze vliegen. bleef

even mooi stil boven op een steen zitten en werd snel geschoten. Door het hiervoor genoemde gedrag zijn oeverpiepers vrijwel niet te fotograferen. Al eerder dacht ik een oeverpieper gefotografeerd te hebben, tot ik thuis de lichte pootjes zag; het was waarschijnlijk gewoon een graspieper .

Ook ontdekte ik na een tijdje een klein vogeltje, druk bewegend in de heftige branding en regelmatig een tijdje verdwenen in de golven van zeker een meter hoog. Het bleek de rosse franjepoot, waar ik al een keer tevergeefs een gehele middag naar had lopen zoeken.

Rosse franjepoot

De dwerg- en drieteenmeeuwen zweefden mooi vlak voor me langs, pal tegen de westerstorm in. Lang leve die storm.

Dwergmeeuw

Zoals gezegd: je hebt van die dagen.

Foto's: Bert Roelofs